

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

LAS(T)POST

Tragikomedie in vier bedrijven

door

1880

Julia Engelen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2004

Nr.2825

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>LAS(T)POST</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>JULIA ENGELEN</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.</p> <p>De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>

Wettelijk depot D/2004/0220/022
ISBN 978-90-385- 08641

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Julia Engelen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames - 3 heren)

VAL : Dertiger, universitair geschoold, werkt op een reclamebureau, gehuwd met Mike en moeder van Joeri.

MIKE : Dertiger, lasser, vader van Joeri.

MOEKE : Begin vijftiger, huisvrouw, gehuwd met Charles en moeder van Val.

CHARLES : Vijftiger, docent natuurkunde aan de universiteit, vader van Val.

THOMAS : Veertiger, collega van Val, vrijgezel.

STEF : Studente communicatiewetenschappen, kinderoppas.

KORTE INHOUD

Val heeft het in haar job helemaal gemaakt. Na jaren inzet en hard werk, krijgt ze eindelijk wat ze verdient: een prijs voor de beste automobielspot van het jaar. Haar man Mike vindt het allemaal maar niets, zo'n circus die reclamewereld! Zijn wereld is die van staal, ijzer en lasposten. Hun zoontje Joeri, gestraft en al in bed, voelt de spanning perfect aan en speelt voor spelbreker. Als Vals ouders voor de prijsuitreiking nog even langs komen voor een lekkere cocktail, alsook Thomas, de perfecte collega van Val, komen onderhuidse relationele spanningen naar boven. Het overvloedig drankgebruik verbetert de situatie al zeker niet. Als Charles dan nog de kinderoppas Stef verleidt op de koffietafel, slaan bij zijn echtgenote 'Moeke' alle stoppen door. Zij neemt een moedige beslissing. Ook Val en Mike zijn verplicht hun engagement voor elkaar opnieuw te bekijken. En Thomas, die arme schat, zit er midden in.

Een verhaal over relaties, over keuzes en over het bewaren van je eigen 'zijn', je eigen persoonlijkheid in je relatie. Of zoals Mike het zegt: "Ik vind een stropdas al veel te intelligent." Pech voor Val.

DECOR

Een huiskamer met trap naar boven, bar, sofa, halnis met voordeur.

EERSTE BEDRIJF

(Mike telefoneert.)

MIKE : Hij heeft wat?! Maar zulke lasnaden houden toch niet! *(luistert)*

VAL : *(komt op. Ze draagt een kamerjas.)* Hij ligt erin.

MIKE : *(in de telefoon)* En dan? Hij komt pas van school. Dat kan mij nu geen reet schelen, zie. Wat hij niet weet, moet hij vragen.

VAL : Joeri wil je nog zien.

MIKE : Val, ik telefoneer. Zeg dat nog eens Jos, want er zit een storing op de lijn. *(luistert even, dan hevig.)*

(Val gaat ondertussen zitten in de sofa. Ze wacht ongeduldig af.)

(Ondertussen spreekt Mike steeds luider) Dat meen je niet! De ganse trapleuning? *(luistert)* Natuurlijk heb ik dat niet gezien. Moet ik misschien zijn handje vasthouden? Jij weet toch ook dat je inox niet met een ijzerrol kunt lassen, want dan krijg je oxidatie. Inox met inox, staal met staal. Verdomme toch, de volledige leuning. Nu kunnen we alles weggooien. *(luistert)* Dan mag jij die rotzooi eraf halen en alle laspunten afslijpen. *(luistert even)* Ha ja! Wat dacht je? Als er ook maar één spatje ijzer blijft zitten, begint alles te roesten. De hele santenboetiek het stort op, ja!

VAL : *(door Mike heen)* Mike, roep zo niet. Je houdt Joeri wakker.

MIKE : *(stiller)* Ze zullen maandagmorgen een zondebok zoeken, maar mij deze keer niet. Die jong gasten denken altijd dat ze de laspost hebben uitgevonden. Ze hebben verdomme een air van hier tot ginder. *(luistert even, dan harder)* Dat kan mij niet bommen! Het zoontje van de personeelschef! Ik rammel zolang met hem tot zijn tanden door zijn keel rollen.

(ondertussen staat Val op en duwt hem, doet teken dat hij stiller moet zijn.)

(*Mike luistert een tel. Stiller nu.*) Och Jos, je moet het mij niet vertellen. We zullen zien maandag. (*luistert even*) Ja. Jij ook. (*legt op, tegen Val*) Hoe is het mogelijk? Laten ze zo'n knulletje, pas van school, zo eentje met drie oorbellen op een rij, in zijn ééntje een trap in mekaar lassen. Heel die dure inox naar de knoppen. Ze gaan mij de schuld geven, ha ja, want ik had hem maar in de gaten moeten houden. Denken ze misschien dat ik 'de Nanny' ben? Maar dat gaat niet pakken.

VAL : Je moet je niet zo opwinden. 't Is toch te laat.

MIKE : Daar ben ik vet mee. Ik werk al vijftien jaar als lasser, en nu moet ik mij door zo'n snotaap de les laten spellen? Ja, dag Jan.

VAL : Sst.

MIKE : Last dat knulletje inox vast met een ijzerrol. Een stommere stunt had hij niet kunnen bedenken. Ik zou eens willen weten hoe zijn papa zich daar gaat uitdraaien. (*loopt naar bar en opent een bierflesje. Drinkt.*) En je mag er zeker van zijn dat hij er zich weer uitwringt.

VAL : Schatje?

MIKE : Mike mag het natuurlijk weer oplossen. De hele inox afslijpen, dat zie je van hier. Ik zeg het al jaren en ik blijf het zeggen; inox moet in een aparte ruimte worden bewerkt, dan gebeuren zulke vergissingen niet. Inox bij inox, staal bij...

VAL : Schatje? Ga nu naar boven. Joeri wacht op je.

MIKE : Waarom stop je hem ook zo vroeg in bed? Het is amper half zeven.

VAL : Hij is gestraft.

MIKE : Gestraft? Waarom? Heeft hij weer Picasso willen spelen op 't behang?

VAL : Hij wou zijn huiswerk niet maken.

MIKE : Is het dat maar? Daar heeft hij toch het hele weekend voor. Moet hij daarom zo vroeg in bed? Je overdrijft.

VAL : Heel de week al heeft hij mij op mijn zenuwen gewerkt, en nu heb ik er genoeg van. Hij wil mij gewoonweg niet gehoorzamen. Ik zeg 'maak je huiswerk' en hij gooit de lego over de vloer. Ik zeg hem dat hij moet opruimen en dan loopt hij zomaar weg. Hij laat zich niets zeggen, spreekt tegen en is compleet onhandelbaar.

MIKE : 't Is nog een kind, wat wil je. Ik zal eens gaan zien wat die rakker nodig heeft.
(af)

VAL : (roept na) Je laat hem in bed, hoor je me! Hij blijft erin! (Val loopt naar de sofa, neemt een tijdschrift en begint er verveeld in te bladeren. Met een oor luistert ze naar het plafond.)

(Dan gaat de bel.)

(Val staat op om open te doen, maar Mike komt al terug)

MIKE : (op de onderste trap) Hij wil alleen maar iets drinken, zegt hij.

VAL : Hij heeft genoeg gehad.

MIKE : Hij heeft dorst.

(bel)

VAL : (op weg naar de deur) En ik zeg je dat hij al genoeg gedronken heeft.

(telefoon gaat.)

(Val draait zich naar de telefoon) Ga jij eens opendoen? (Ze neemt op.) Met Val. O, hoi Thomas. Leuk dat je belt. (luistert even) Dank je. Kom je vanavond naar de uitreiking? Fijn!

(deurbel.)

(Tot Mike) Doe toch open.

(Mike aarzelt. Hij wil het telefoongesprek niet missen. Tot Thomas) Zeg, wat denk je van een cocktail?

(Mike in nis hal gebaart neen, Val wijst naar de voordeur.)

(Bel.)

(Mike laat Stef binnen.) Dat is absoluut géén probleem. De hele rim ram begint toch pas tegen negen uur. Tijd zat. *(luistert)* Daar weet ik niets van. Welke roddel?

MIKE : *(komt binnen met de kinderoppas Stef)* Joeri ligt er al in. Hij is gestraft.

STEF : Gezellig zeg.

MIKE : *(tot Stef)* Ga maar even zitten. Val zal je zo dadelijk inlichten. Iets drinken?

STEF : Een cola. ... light.

MIKE : Een lichte cola voor de jonge dame. *(loopt naar de bar en schenkt in)*

VAL : *(Val lacht uitbundig aan de telefoon)* Dat meen je niet. *(lacht.)*

(Stef en Mike kijken naar haar.)

MIKE : *(overhandigt cola)* Ze krijgt een prijs vanavond.

STEF : Neig. Waarvoor?

MIKE : De beste reclamespot van het jaar. Voor auto's.

(Val lacht)

STEF : Wauw. Voor tv?

MIKE : Ja. Je hebt hem zeker al gezien. Eù, ...met die auto die daar, ... alé dat gezin stapt in en dan ...

VAL : Zo'n goeie heb ik in jaren niet gehoord.

MIKE : en dan vertrekken ze, in een scherpe bocht pakken ze een serie paaltjes mee ...

STEF : Die heb ik gezien, ja! Dan flashen ze door een rood licht, zwiepen tegen een auto aan, rijden daarna helemaal geblutst verder en, eh ...

MIKE : nog een paar vuilnisbakken ondersteboven, door een wegversperring heen,

STEF : over zo'n laag gloeiend hete asfalt, de banden schieten in brand, whoeff!

MIKE : Ja! En dan vliegt de auto nog schuin tegen een kiepbak van een bulldozer en schuift ondersteboven een stukje verder.

STEF : En whoem, hij schiet in brand! ...Ja. Die heb ik gezien. The burning inferno. En dat gezin staat aan de kant er naar te kijken.

MIKE : Juist! En dan komt het. *(gebaart reclameslogan)* Shot op auto: dit kan u weggooien! Shot op pa, ma en de bende kinderen: dit niet! Uw gezin: Onze belangrijkste zorg! *(gebaar)* En cut!

VAL : Dan zie ik je straks. Je weet de weg? *(luistert een tel)* Prima! Tot zo. *(haakt in)*

STEF : *(tot Mike)* Blitse spot.

MIKE : Yep, komt van haar.

VAL : Dag Stef. Heb je iets te drinken? O ja.

STEF : Proficiat, leuke commercial.

VAL : Dank je.

MIKE : In ieder geval veel beter dan die onnozele reclame voor wasproducten of maandverbanden. Ik begrijp niet waarom vrouwen daar nog voor vallen.

VAL : Waarschijnlijk omdat ze die spullen nodig hebben. *(tot Stef)* Zal ik je even naar Joeri brengen?

STEF : *(zet haar glas met tegenzin neer)* Ik weet de weg.

VAL : O ja, natuurlijk.

(Stef af, trap op.)

(Tot Mike) Wordt het niet stilaan tijd dat jij je gaat douchen?

MIKE : Tijd zat.

VAL : Je stinkt naar zweet en naar... ik weet niet wat ik aan je ruik... bier?

MIKE : *(pakt haar vast)* Wat jij ruikt mijn schat is het product van mijn werkdag, het zweet van uren lassen, het stof van slijpen en polijsten, kortom; de geur van eerlijke handenarbeid.

VAL : *(duwt zich af, maar Mike houdt haar vast)* Laat dat. Ik kom net vanonder de douche.

MIKE : Er was een tijd dat je daarop kicke. Die rauwe lasser in zijn overall, met zijn eeuwige rouwranden en stoppelbaard vond je toch verschrikkelijk opwindend?

VAL : *(duwt hem van zich af)* Maar nu niet.

(Mike neemt het flesje bier en drinkt)

En drink niet zoveel, de avond is nog lang.

MIKE : 't Is mijn eerste pintje vandaag.

VAL : Ja, dat zal wel. Straks wordt er al genoeg gedronken. Bovendien wil ik een beetje kunnen genieten van mijn avond, en dat kan ik niet als jij poepeloere zat bent. En drink uit een glas, wil je.

MIKE : *(houdt flesje op)* 't Is toch glas.

(Val kijkt even naar hem en gaat dan zitten, negeert hem. Mike drinkt zijn flesje leeg. Na een pauze)

Was dat een collega van je aan de telefoon?

VAL : Ja, Thomas. *(enthousiast)* Is het geen schat! Hij belde speciaal om mij te feliciteren.

MIKE : Geweldig.

VAL : Te bedenken dat hij ook in de running was voor de 'best spot of the year'. Toch sympatico van hem, niet?

MIKE : *(neerbuigend)* Ja, vreselijk.

VAL : Ik heb hem uitgenodigd een cocktail te komen drinken.

MIKE : Waanzinnig. Ik verheug er mij al op. En wanneer zal mijnheer arriveren?

VAL : Dadelijk, voor we naar de uitreiking gaan.

MIKE : Vóór we vertrekken? Ja, dag Jan! Kan dat niet straks na de prijsuitreiking, als ik poepeloere zat ben? Dan maakt het voor mij niet veel meer uit wie hier de flessen leegdrinkt. Verdomme, komt die kwal mijn avond nog wat meer verpesten.

VAL : Nou dank je wel. Ik heb die prijs verdiend. Het is wel mijn avond. Kan je niet een beetje blij zijn voor mij?

MIKE : Ik ben heel blij voor je. Echt. Maar je weet dat ik de pest heb aan die kerel. Met zijn blitse kostuums en zijn Italiaanse leren schoenen, waar hij constant mee loopt te stoefen. Hij steekt zijn voeten praktisch in je neus. 't Is een etterbak.

VAL : Verdomme Mike, hou op. Je kent hem niet eens. Ik haat het als je zomaar mensen veroordeelt enkel en alleen omdat ze anders praten en zich anders kleden dan jij.

MIKE : (*opent een nieuw flesje bier*) Ik wantrouw elke vent die geen bier drinkt. Cocktails... pff. En daarbij, hij loopt als een mietje.

VAL : Ik kan je verzekeren dat hij geen mietje is.

MIKE : Wat bedoel je daar mee? Je kan me verzekeren dat hij geen mietje is.

VAL : O, gewoon.

MIKE : Zit die reclamejunk achter je aan? Zeg dat het niet waar is!

VAL : Je moet jezelf niet zo opwinden. Hij heeft het recht zijn kans te wagen.

MIKE : Je bent verdomme een getrouwde vrouw.

VAL : Jij bent jaloers.

MIKE : Ja, ik ben jaloers. Dat die flikker met zijn Italiaanse schoenen hier eens durft binnen komen. Ik stop de zolen in zijn strot en met de veters bind ik zijn ballen aan zijn reet! Als hij geen mietje is, dan gaat hij zeker als mietje naar huis!

VAL : Mike, hou je manieren alsjeblieft. Met je vulgaire praat.

MIKE : Ik meen het, verdomme. En wanneer begint die fucking kermis?

VAL : Rond negen uur.

MIKE : Waarom zo laat? Om negen uur beginnen met een feest! Wie bedenkt zo iets?

VAL : De meeste collega's werken laat. Sommigen zullen rechtstreeks van kantoor naar de aula gaan.

MIKE : Ze zijn zot. Het leven is toch meer dan alleen maar werken.

VAL : Ze houden nu eenmaal van hun job. Net zoals ik.

MIKE : Ik doe mijn job ook graag, maar je ziet mij niet iedere avond bezig tot een gat in de nacht. Jij was de voorbije maanden ook niet dikwijls vroeg thuis.

VAL : Ik weet het. Maar het heeft wel opgebracht: beste reclamespot.

MIKE : Eigenlijk ben je het laatste half jaar niet veel thuis geweest. Altijd maar overuren kloppen. Hoelang is het niet geleden dat jij Joeri in bed hebt gestopt?

VAL : Vandaag nog.

MIKE : Moet reetkever Tommy dan ook overwerken?

VAL : Mike!

MIKE : Ik stel toch maar een gewone vraag, niet? Mag een man soms niet weten met wie zijn vrouw de tijd doorbrengt als zij niet thuis is? Ik neem aan dat in al die leuke uren die jullie samen doorbrengen met al die creatieve en inspirerende ideeën, de sfeer serieus kan opwarmen.

VAL : Thomas zit niet in mijn ploeg. Hij werkt in het concurrerend team.

(Stef komt op,)

(tot Stef) Is er iets?

STEF : Hij heeft dorst. Hij wil iets drinken.

MIKE : Knal vergeten.

VAL : Hij heeft alles gehad.

MIKE : *(tot Val)* Laat dat kind toch wat drinken! *(tot Stef)* Geef hem wat melk. *(tot Val)* Melk, daar kan je toch niets op tegen hebben. 't Is verdorie een kleine jongen volop in de groei. *(tot Stef)* Geef hem maar een glas melk uit de koelkast, lekker fris.

(Stef af)

VAL : Waarom moet je altijd tegen mij in gaan? Zo ondermijn je mijn autoriteit.

MIKE : Ik ondermijn je autoriteit door een kleine jongen een glas melk te gunnen? Is dat niet wat vergezocht?

VAL : Neen, helemaal niet. Jij ondermijnt mijn autoriteit. Doe zo verder en binnen tien jaar hebben wij niets meer te zeggen. Dan doet hij gewoon waar hij zin in heeft en wij kunnen op onze kop staan. Zo zit dat.

MIKE : Dus, ik moet mijn kind, zes jaar oud...

VAL : Zeven.

MIKE : Zeven jaar oud zonder een glaasje melk naar bed sturen omdat hij anders over tien jaar tegen mijn schenen gaat schoppen? Belachelijk.

VAL : Niks belachelijk. Dat heet opvoeden.

MIKE : Ik noem dat mishandelen. Zelfs een beest geef je water als het dorst heeft.

VAL : Hij heeft geen dorst. Hij vraagt gewoon om aandacht.

MIKE : Hoe weet jij dat? Hij kan best dorst hebben.

VAL : En ik zeg je dat hij geen dorst heeft.

MIKE : Je stuurt een dorstig kind toch niet naar bed. Ma liet vroeger thuis iedereen zijn buikje rond eten en we werden niet voor de minste habbekrats naar bed gestuurd.

VAL : Aha! Vandaar dat jij nu 's avonds er nog niet in kunt.

MIKE : Hoor daar. De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet. En ik maar opblijven zodat je na je werk niet in een leeg, koud huis thuiskomt. Godver. Dat is een goei.

(Stef op)

VAL : Probeer mij alstublieft niet wijs te maken dat je jezelf opoffert door uitgestrekt op de bank tot een gat in de nacht naar de tv te kijken.

STEF : Hij wil geen melk. Hij wil cola.

VAL : Zie je wel. Nu wil hij cola.

MIKE : Verdomme. Hij zal zijn melk drinken al moet ik ze door zijn oren naar binnen kappen. *(af)*

VAL : Mike, wees lief. Begin niet te schreeuwen!

STEF : *(zet zich neer en drinkt van haar cola)* Ik heb nooit moeilijkheden als ik alleen met hem ben.

VAL : Hij profiteert van de situatie, dat is alles.

(Stilte. Stef leutert aan haar cola en kijkt rond. Val vijlt haar nagels.)

Valt het dit jaar een beetje mee in Leuven?

STEF : Gaat wel. Maar ik mis mijn vorig kot. Dat was zo'n plezante klik.

VAL : Aangezien je dit jaar bist, een beetje te plezant, als je het mij vraagt.

STEF : Je lijkt mijn pa wel. 'Je denkt toch niet dat ik ga blijven betalen voor een plezierig kot. Het groeit niet in de hof gelijk de bloemkool.'

(Mike komt terug op.)

MIKE : Hij zal zijn melk drinken en hij heeft mij beloofd daarna braaf te gaan slapen.

VAL : We zullen zien.

MIKE : *(tot Stef)* Als ik hem te slapen leg, heb ik nooit problemen.

VAL : Proficiat! Jullie kunnen elkaar de hand geven.

MIKE : Jij wil die jongen altijd forceren. Je hebt gewoonweg te weinig geduld.

VAL : En jij bent veel te tolerant. Regels zijn noodzakelijk en beide ouders moeten zich eraan houden.

MIKE : Ik zeg alleen maar dat ik nooit problemen heb hem in zijn bed te krijgen, iets wat jij met al je regeltjes en je opvoedingswijsheid niet klaar krijgt.

VAL : Ik denk tenminste na over met wat ik bezig ben, ook in het opvoeden van onze zoon.

MIKE : Boekenwijsheid. Kijk jij later maar uit, Stef. Die hele stapel boeken die je daar ziet, heeft ze allemaal gelezen...

VAL : Ik doe tenminste moeite om ze te lezen! Jij zou het zelfs nog niet kunnen.

MIKE : Ik mag dan maar een lasser zijn, miss reclame van het jaar, één ding kan ik je vertellen: je kan nog zo'n stapel lezen, maar het zal je geen sikkepit verder helpen; veel theorie, weinig gezond verstand.

(stilte)

STEF : *(staat ongemakkelijk op)* Ik zal maar eens gaan zien, zeker. *(af)*

VAL : *(negeert Stef)* Hoe durf je mij zo vernederen waar de kinderoppas bij is?

MIKE : Je kreeg gewoon van hetzelfde laken een broek.

(Val boos af, trap op. Mike blijft achter. Hij drinkt aan zijn flesje bier. De deurbel gaat.)

Val! Ze bellen. Doe jij open?

VAL : *(off-stage)* Nee!

MIKE : *(roept terug)* Het zal jouw reclameboy zijn. En ik ben niet van plan voor dat koekoeksjong de deur open te doen. Hoor je me, Val? Voor mijn part vriezen zijn ballen eraf.

VAL : *(op)* Schreeuw zo niet. Straks hoort hij je nog. *(in hal)*

MIKE : *(tegen zichzelf)* Zoveel geluk zal ik wel niet hebben. *(roept)* En daarbij, hij heeft ze toch niet nodig.

(Ondertussen laat Val haar ouders, Charles en Moeke binnen.)

MOEKE : *(in living)* Zijn jullie al aan het vieren? Ik hoorde het lawaai tot buiten. Dag lieve Mike. *(zoentje op de wang)* Houd je dat aan om naar de prijsuitreiking te gaan? *(tot Val)* Hij houdt dit toch niet aan?

VAL : Zijn kostuum hangt klaar, ma.

CHARLES : Vrouwen en kleren, ze kunnen een man gek maken, nietwaar Mike? *(geeft hand)* Wat je ook aantrekt, 't is nooit goed genoeg. En zelf klagen ze altijd dat ze niets hebben om aan te trekken, ook al hangt hun kleerkast propvol.

MIKE : Ik dacht dat jullie rechtstreeks naar de receptie zouden gaan?

MOEKE : Val heeft ons uitgenodigd, voor cocktails. *(tot Val)* Schatje, ik vind dat een schitterend idee. Een lekkere cocktail zal ons helemaal in de stemming brengen. Heb je hem al klaar?

VAL : Joeri heeft mij bezig gehouden.

MOEKE : Ja, waar is mijn favoriete kleinzoon?

MIKE : Je enige kleinzoon.

MOEKE : Anders komt die rakker zo enthousiast naar me toe gevlogen. 'Oma!', roept hij dan. 'Oma, wat heb je voor mij meegebracht?' Ja, zijn oma is alles voor hem. Ik ben blij dat hij mij zo graag ziet. Wel, waar is hij?

VAL : Hij ligt er al in.

CHARLES : Nu al? Is dat niet wat vroeg? 't Is nog geen zeven uur.

VAL : Hij is gestraft.

MOEKE : Och, hoe erg. Nu kan ik hem niet zien. *(haalt een redelijke grote doos lego uit haar handtas)* En ik had mij er nog zo op verheugd hem dit doosje lego te geven.

VAL : Ma, je verwent hem.

MOEKE : Nonsens. Hoe kan je een lieve jongen gelijk Joeri nu verwennen met zo'n klein doosje lego?

MIKE : Ik zal het hem morgenvroeg geven. Kom maar, dat leg ik het weg.

MOEKE : Maar ik mag hem toch een nachtzoentje gaan geven? Ja toch? En dan geef ik hem gelijk dat doosje. Och arme, oma zal hem een beetje gaan troosten.

VAL : Ma, Mike heeft gelijk. Ik heb er niets op tegen dat je naar hem toe gaat, maar de lego is voor morgenvroeg.

MOEKE : Maar ik heb het speciaal voor hem meegebracht.

CHARLES : Moeke.

MOEKE : Al goed. Maar ik protesteer. Jullie zijn veel te streng voor die jongen. *(legt lego neer op de koffietafel en af.)*

(Val neemt doosje op en bergt het op.)

CHARLES : Zo. Mike. Alles goed? En op het werk?

MIKE : Ik mag niet klagen.

VAL : Daarstraks liet je nochtans een ander liedje horen. *(begint flessen uit de bar te halen en de inhoud te controleren)*

MIKE : Den Jos is zo'n dramatieker, die weet mij altijd op stang te jagen.

CHARLES : O ja? Toch niets ernstigs hoop ik?

MIKE : Je weet hoe dat gaat. Zo'n jonge afgestudeerde snotaap helpt een inox trap naar de maan en dan zoeken ze natuurlijk een zondebok, want ze kunnen de zoon van de personeelschef toch niet op zijn kop geven. Die gast is nog geen schop onder zijn gat waard, maar ja, ...

CHARLES : Een goed gevulde kruiwagen zeker?

MIKE : Die was niet eens nodig.

(Stef komt op)

Hoi, ik ben Pieter-Jan en ik kom hier werken.

STEF : Excuseer.

VAL : Wat is er?

STEF : Joeri heeft zeker zijn tanden al gepoetst?

VAL : Ja natuurlijk. Waarom?

STEF : Wel, hij heeft net een reep chocolade gekregen en die wil hij nu gaan opeten...

VAL : 't Is niet waar! Waar denkt ma dat ze mee bezig is? Chocola! (*af.*)

(*Charles bekijkt Stef keurend.*)

CHARLES : Kinderen. Ze kunnen een mens gek maken. (*tot Stef*) Zo, dus jij bent van dienst deze avond.

MIKE : Stef is hier nog geweest. Ze doet dat goed. Charles, pintje?

CHARLES : Ja. Of neen, cocktails en bier, dat gaat niet goed samen. Laat maar. (*tot Stef*) Student?

STEF : Jawel, mijnheer. Communicatiewetenschappen aan de K U L.

CHARLES : Communicatiewetenschappen. Aha, een hele mond vol. Eerste jaar?

STEF : Tweede. Alé, voor de tweede keer. Vorig jaar heb ik wat pech gehad, met de examenvragen en zo. Van ma en pa mocht ik het opnieuw proberen, maar dan moest ik wel inspringen in de kosten, vandaar.

CHARLES : Vandaar dat je nu hier zit en je lief alleen op stap moet.

STEF : Ik heb geen lief.

CHARLES : Hoe kan dat nu? (*vette knipoog naar Mike, die het negeert.*) Zo'n mooi meiske en nog geen lief?

STEF : Eerst studeren, en dan zien we wel.

CHARLES : Hoe serieus. Je moet van het leven genieten. (*gaat naast haar in de zetel zitten en legt zijn arm rond haar schouder*) Ervan proeven. Een aperitief hier, een voorgerechtje daar, af en toe een hoofdschotel en om het af te ronden een lekker dessert. En jonge mensen, die moeten goed eten, want ze moeten nog groeien. (*lacht met zijn eigen vindingrijkheid*) Toen Val op de universiteit zat, kon ik zo zeggen: 'nu is ze aan het proeven.' Ineens was ze een vrouw. Ja, ja. Pas op! Als vader was ik daar toen niet blij om, maar achteraf gezien... Wat zeg jij, Mike?

MIKE : Bah.

(*Moete komt binnen.*)

MOEKE : Pa, je gaat Joeri toch een nachtzoentje geven?

CHARLES : (*Charles laat Stef los.*) Tuurlijk. Waar is die kapoen? 't Is tijd voor ons klapke, mannen onder elkaar. (*af*)

MOEKE : Zo. Heb je de cocktail al klaar, Mike?

MIKE : Ik zou niet weten hoe. Val zal dat straks wel doen. Waar is ze eigenlijk?

MOEKE : Ze helpt Joeri zijn tanden poetsen. (*tot Stef*) Zo'n rakker, nog gauw een reep chocola snoepen. Hoe oud ben jij eigenlijk?

MIKE : Oud genoeg.

MOEKE : Toch meerderjarig?

STEF : Eù ja. Waarom?

MOEKE : (*naar bar en begint ook de flessen sterke drank te controleren*) Och zomaar. Je ziet er erg jong uit. Hmm, gin. Ideaal voor cocktails. (*giet zeker een kwart fles gin in een mengbeker*) Vind je niet Mike?

MIKE : Ja zeker. (*drinkt aan flesje bier*)

VAL : (*komt haastig op, tegen Moeke*) Moest je hem nu dat stuk chocola geven?

MOEKE : Hij had honger, die arme jongen.

VAL : Ik heb met moeite de smurrie van zijn tanden gekregen. Je weet best dat hij in bed niet mag eten, laat staan chocola.

MOEKE : Het is een jongen in volle groei. (*tot Stef*) Een oma kan een hongerige kleinzoon toch geen stukje chocolade weigeren.

VAL : Een stukje! Een hele reep!

MIKE : Nu zal hij weer dorst krijgen.

VAL : (*tot Mike*) Begin niet. (*tot Moeke*) Is dat gin? Niet te veel van dat spul, wil je. Ik vind het niet lekker in cocktails.

MOEKE : Moet jij je niet haast gaan omkleden? Je loopt hier maar rond in je badjas.

MIKE : Dat zal rap gebeurd zijn. Het is niet meer dan een duur nachtkleed. Zo over de kop getrokken. Het grote polijstwerk... dat is iets anders. Daar gaat heel wat meer tijd over. Ja, de laatste tijd wordt er heel wat op gesmeerd.

MOEKE : Ze moet er vanavond dan ook schitterend uitzien. (*giet een scheut van een andere fles in de mengbeker*)

MIKE : Tuurlijk. Maar ik moet zeggen dat ik vroeger aan een avondje uit heel wat meer plezier had. Jas aan, deur dicht en een lekkere pizza in de pizzahut.